

2010, anul falimentelor

Publicat în: **BUSINESS** magazin

Data publicării: 26 ianuarie 2010 | Autor: [Iuliana Roibu](#), [Camelia Stoian](#)

Mii de firme datornice au ajuns în ultimii doi ani în fața instanței și au intrat în insolvență, dar mai puțin de un sfert dintre acestea au dat deja faliment. Soluționarea acestor mii de dosare de insolvență ar putea face din 2010 anul cu cele mai multe și mai mari falimente din rândul firmelor private.

"Vreau să fiu optimist", spune Arin Stănescu, președintele UNPIR (Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență și Restructurare) și coordonatorul casei de insolvență Reconvertire și Valorificare Active (RVA Insolvency Specialists SPRL). Stănescu se referă la șansele pe care le au cele peste 21.000 de dosare deschise anul trecut de a evita falimentul. Avocatul, unul dintre cei mai experimentați practicieni în insolvență de pe piață, crede că, din cele 21.000 de cazuri deschise anul trecut, 98% sunt de fapt dosare de faliment.

Termenul de insolvență, care a devenit foarte popular anul trecut, odată cu deschiderea acestei proceduri de către companii mari și foarte mari din România, sună mai bine și puțin mai optimist față de faliment. A intra în insolvență înseamnă că o firmă se adresează tribunalului pentru a se proteja de creditorii și de a-și continua activitatea, între timp încercând să își achite datoriile. Procedura cuprinde trei pași: observația, reorganizarea și falimentul - adică o firmă în insolvență se poate afla în oricare din cele trei etape, dar nu în faliment.

Experiența anilor trecuți a arătat însă că mai puțin de 2% din firmele care au ajuns în insolvență au reușit să evite lacătul pe poarta din față. "Falimentele au dominat piața până în 2008. La un moment dat era un procent de 1% reorganizări cu succes, adică foarte puțin. În condițiile în care situația economică nu se îmbunătățește și nu văd cum s-ar putea întâmpla asta în următoarele luni, cu siguranță companiile vor alege să se pună sub protecția legii

insolventei, asta daca vor sa supravietuiasca, iar daca nu, vor intra direct in faliment. Dar cred ca vom mai asista la niste cazuri rasunatoare", este de parere Geanina Oancea, practician in insolventa la BDO Business Restructuring.

Reorganizările nu reușesc, de cele mai multe ori, cam din aceleasi motive, legate de faptul ca firmele nu aplica legea corect, dupa cum spune Arin Stanescu. Mai precis, nu se adreseaza instantei imediat ce observa ca nu mai au cu ce-si plati datoriile, nu urmaresc litera planului de reorganizare, dar, cel mai important, nu au surse de finantare din exterior sau, cum se spune in limbajul practicienilor in insolventa, "fresh money". "Cel mai important aspect al planului de reorganizare este legat de bani; de fapt, dosarul de restructurare nici nu ar trebui aprobat daca nu se face dovada unei surse de finantare, eventual externe, care sa acopere problemele. Asadar, insolventa e de cele mai multe ori artificiala", explica Stanescu, motivand astfel de ce cea mai mare parte din dosarele de insolventa sunt de fapt dosare de faliment.

A mai fost si cauza numita 2009. Arin Stanescu crede ca foarte multe dintre companiile care s-au prabusit in ultimul an ar fi putut continua sa lucreze foarte bine, fara a avea nicio problema. "A intervenit insa criza, care a generat caderea acestor firme prin ingustarea pietelor, scaderea consumului, restrictii la acordarea creditelor - la toate acestea se adauga faptul ca multe companii au fost prinse pe picior gresit, de parca ar fi trait in alta lume si au facut investitii masive, iar acum sunt prinse intr-o situatie extrem de dificila datorita creditelor contractate, pe care in momentul de fata nu le mai pot restitui."

Cu toate acestea, Arin Stanescu ramane optimist: spera ca poate in 2010 procentul insolventelor care nu vor ajunge in faliment va fi putin mai mare, de 3-4%. Și asta pentru ca anul trecut multi administratori si proprietari de afaceri au devenit mai constienti de gravitatea problemelor si s-au adresat instantei mai din timp, cu speranta de a se redresa. Practicienii in insolventa care se ocupa de dosare precum Leonardo, Mondex sau Cuprom nici nu vor sa auda de faliment. În schimb, cele mai putine sanse sunt date companiilor si mai ales vehiculelor de investitii din constructii si imobiliare.

Asadar, 2009 a adus un numar de insolvente dublu fata de cel din 2007, iar numarul de falimente a fost la randul lui dublu. De fapt, cresterea pietei de insolventa a inceput inca din 2008 cand, dupa cum arata o analiza a Coface, creditorii au apelat la o varianta prin care sa isi recupereze datoriile. Odata cu toamna lui 2008, si aparitia primelor semnale ale crizei economice, "procedura insolventei a devenit doar un instrument constatator al unei situatii de fapt, respectiv aceea de neputinta a firmelor romanesti in a-si achita datoriile din ce in ce mai mari", dupa cum spune Speranta Munteanu, partener al PricewaterhouseCoopers Business Recovery Services. Cu alte cuvinte, al falimentului. Iar daca acesta este traseul oricum, de ce se mai incearca insolventa? De ce nu merg toate companiile cu probleme pe procedura simplificata a falimentului? Cui i-e frica si de ce de faliment?